Kære dansklærer

Solen brager ind gennem vinduet, og en elev rejser sig for at rulle gardinet ned, så han ikke får solen i øjnene, mens han arbejder. Skolen har været på lejrtur på smukke Samsø, og eleverne skal lave en fotocollage med tilhørende haikudigt om turen. Ud af min ørekrog hører jeg en lavmælt hvisken og ordet "chat". Jeg snurrer rundt og melder højt ud i klassen, at dette IKKE er en opgave, hvor man skal bruge chatten. "Nej, nej", forsikrer eleverne mig.

Det er anden gang, jeg skriver en leder til dette blad om kunstig intelligens. Der er sket voldsomt meget siden januar 2023. Det forekommer mig til tider, at jeg er blevet kørt over at et teknologisk godstog, og jeg halser bagefter, fordi jeg ikke ved, om vi skal stå på eller stå af. Jeg føler mig stadig usikker på, hvor alt dette bærer hen, hvad det egentlig betyder for min undervisning, men særligt hvad det betyder for elevernes udvikling, deres fantasi og dømmekraft, deres evne til at søge viden, til kritisk stillingtagen og til at tænke ud af boksen og til at foretage selvstændige valg. Det efterlader mig i ingenmandsland.

Jeg mener, at skolen (og alle partnerne rundt om skolen) som helhed endnu mangler at tage en diskussion af muligheder og begrænsninger ved kunstig intelligens, når man har med børn og unge at gøre. Det ser generelt ud, som om der bare er en accept af, at chatbotten er kommet for at blive i vores og elevernes liv, og nu skal vi så finde ud af, hvad til og hvordan vi skal bruge den, mens den er her og sniger sig ind alle steder – på Google, på Snapchat, på vores telefoner, på Netflix og på hjemmesider, vi bruger i undervisningen, ja selv i kartoffelsorteringsmaskinerne på Samsø. I skolen asfalterer vi, mens vi kører, som man siger. Det har vi prøvet før. Ligesom så mange andre bølger af tiltag som bliver presset ned over skolen, så gør vi det bare, lærerne tilpasser sig og gør det, der skal gøres. Når vi har med et så stort monster af muligheder at gøre, føles det imidlertid ikke som den bedste måde at gøre det på.

Heldigvis er der hjælp at hente for sådan nogen som mig. Siden chatbotten kom væltende ind i vores liv i 22/23, er der kommet mange gode bud på, hvordan man kan arbejde med kunstig intelligens i skolen. Også i dette blad og i Dansklærerforeningens Forlags udgivelser og mange andre steder arbejdes der aktivt på at give lærerne og eleverne en håndsrækning.
Så spørgsmålet er egentlig: Tør vi stå på?

God fornøjelse med læsningen af *DANSK*#2, 2026.
De bedste hilsner

Ida Geertz-Jensen
Forkvinde for Dansklærerforeningens Folkeskolesektion